

Hermanis Paukšs

ZELTA KOLIBRI
(absurda viencēliens)

Darbojas:

1. REDZĪGĀ
2. REDZĪGĀ
AKLĀ

1. skats

1.Redzīgā. Kāds tukšums!
2.Redzīgā. Kāds klusums!
1.Redzīgā. Cik daudz vientulības vienā laika vienībā!
2.Redzīgā. Cik daudz vientulības vienā laika vienībā!
1.Redzīgā. Pasaules dzimst un nomirst.
2.Redzīgā. Pasaules dzimst un nomirst.
1.Redzīgā. Cik banāli!
2.Redzīgā. Cik neizturami banāli!

ABAS NODEJO DĪVAINU DEJU.

2.Redzīgā. Es redzu kādu nākam pa ceļu.
1.Redzīgā. Ceļš – tā ir zīme.
2.Redzīgā. Tas ir simbols!
1.Redzīgā. Katrā ziņā! Bez šaubām!! Bez bailēm!!!
2.Redzīgā. Jā – tas ir nolieguma noliegums.
1.Redzīgā. Tu tā domā?
2.Redzīgā. Bet protams.
1.Redzīgā. Liekas, ka nācējs ir akls.
2.Redzīgā. Tas ir briesmīgi.

2. skats

UZNĀK AKLĀ MELNĀS BRILLĒS, SPIEĶI ROKĀ. VIŅAS TAUSTĪŠANĀS KOPĀ
REDZĪGO VAIRĪŠANOS VEIDO DEJU.

Aklā. Es jūtu, ka te kāds ir!
1.Redzīgā. Tu dzirdi – viņa vēl jūt!
Aklā. Es dzirdu, ka te kāds ir!
2.Redzīgā. Tu dzirdi – viņa vēl dzird!
Aklā. Kas jūs esat? Ja labi cilvēki, tad atsaucieties!
1.Redzīgā. Ko darīt?
2.Redzīgā. Es tiešām nezinu, vai man ir tiesības atsaukties.
1.Redzīgā. Es bērnībā mocīju kaķus.
2.Redzīgā. Ja tagad tu to vairs nedari, tad esi labojusies un drīksti
atsaukties.
1.Redzīgā. Bet tu?
2.Redzīgā. Man patika plēst mazo brālīti aiz matiem un klausīties, kā viņš
raud.
1.Redzīgā. Vai arī tagad tu to dari?

2.Redzīgā. Nē. Jo mazais brālītis ir izaudzis liels un sēž cietumā par vairākām slepkavībām. Es ceru, ka viņu apžēlos.
Aklā. Ei!... Atsaucieties taču!... Atsaucieties!... U-ū!...

REDZĪGĀS NEDROŠI SASKATĀS, TAD ŪJINĀDAMAS SĀK ATSAUKTIES.

Aklā. Es vairs nespēju... (Pakrīt.)

REDZĪGĀS PIENĀK VIŅAI KLĀT, STĀV, SKATĀS.

1.Redzīgā. Viņa ir mirusi.
2.Redzīgā. Nabadzīte. Nāve ir tik šausmīga.
1.Redzīgā. Nāve ir atpestīšana... mierinājums...
2.Redzīgā. Kā nu kuram.
1.Redzīgā. Viņa sakustējās!
2.Redzīgā. Ko lai dara. Ja grib, lai kustas. Viņai ir tādas tiesības.

REDZĪGĀS UZSĀK RITUĀLU DEJU. AKLĀ CENŠAS PIECELTIES. REDZĪGĀS TO PAMANA, PIESTEIDZAS UN PALĪDZ.

1.Redzīgā. Uz kurieni jūs ejat, māmiņ?
2.Redzīgā. Kā lai jums palīdz?
Aklā. Pašas jūs esat māmiņas! Man bērnu nekad nav bijis! Un vispār – es ienīstu bērnus!
1.Redzīgā. Kāpēc tā?
Aklā. Tāpēc, ka bērni ir mazi, pretīgi radījumi, kas nepārtraukti brēc, bet pēc tam izaug lieli un neattaisno uz sevi liktās cerības!
2.Redzīgā. Bet kāds ir jūsu mērķis? Sapnis? Ideāls?
Aklā. Redzēt Zelta Kolibri.
1.Redzīgā. Bet kā tad jūs to cerat ieraudzīt, ja esat akla?
Aklā. Es to redzu.
2.Redzīgā. Kur?
Aklā (paceļ spieķi, rāda). Tur!

REDZĪGĀS SEKO SPIEĶA KUSTĪBA, IERAUGA ZELTA KOLIBRI, KLIEGDAMAS AIZSEDZ ACIS UN METĀS PROM KATRA UZ SAVU PUSI.

3. skats

AKLĀ TEATRĀLI SMEJAS.

Aklā. Cik reizes var atkārtot! Nelieniet otram dvēselē! Nebāzieties citu personiskajā dzīvē!

4. skats

UZNĀK REDZĪGĀS MELNĀS BRILLĒS, SPIEĶIEM ROKĀS. AKLĀ PA STARPU VIŅU TEKSTIEM SMEJAS.

Redzīgās (sajūsminātas runā starp Aklās smiekliem). Kolibri!... Zelta Kolibri!... Es to redzu!... Zelta putekļi krīt... Zelta mākoņi slīd... Bet pa vidu tiem... Zelta Kolibri...

BEIGAS

1994